

Plimovanja

Ana
Rostohar

Naučila sva se plimovati
do dolgih luči svetilnikov,
ne da bi se razbila
na čereh.

V njihovih sencah
gradiva pomole,
ko se z valovi
poljubljajo zvezde.

*

Prekrižani datumi na koledarju –
ograja iz bodeče žice.

Nabodena luna
vztraja v položaju.

Dan, ki ne prenaša ugovorov,
dotraja svojo večnost.

Čas mojega maščevanja:
zabodem nov križ.

*

Kakor grozdne jagode
trgam jutro
in ga použijem.

Potem pa se dan razlije.
Neskončna je talina minut.
Nikoli ne dočakam
popoldneva.

*

Črna žimasta noč
z očesom polaščevalca
zabliska lok,

katerega struna
zvenim.

*

V svetlobi tvoje zenice
si nazaljšam naročje
in ozrcalim
pregib vratu.

Dotanjšam vztrepetanost
v zavihku rokava.

Daj žvižg nočnim metuljem!

*

Od loka mojega boka zadet
zaplahutaš.

V padajočem letu

s prestreljenim grlom
v puščici
utripaš.

*

Listaš
po mojem telesu
in vpisuješ
imena.

Nepismena
se zlogujem
v svoj nov
začetek.

*

Zagledal si košček rame,
si rekel,
samoten griček
v zasneženi dolini.

Ustnice so me opekle,
sem rekla,
in skopnela.

*

Risal si me
spečo
na svoji levi strani.
Barve tvojih oči
so me zbudile.

Preslišal si ugovor,
prevzet od šumeče popolnosti,
in mi namenil
prestoł med vsemi.

Zamolčala sem svoje nizko poreklo.

*

Brsteči svit
na okenski polici.

V rosi toplote,
ki je ostala po tebi,
na šipi izpisano
moje ime.

*

Jutro pa me zalezuje.
Skozi špranje žaluzij
mi namiguje
in z dolgim prstom
kaže na tvoje
prazno vzglavje.

Ko se približam,
da te objamem,
me zabode v oko.

*

Zabožam
tvoj levi bok
v gubah rjuhe
in utišam
kričavo jutro
na vzglavju.

Ni čas za razsipnost.
Varčno prestrežem
drobce bližine,
ko si razčešem
lase.

*

Kakšno razdejanje!
Natančno poravnana postelja
in vse obleke
poskrite po omarah.
Na mizo nastavljen prt
kot pravkar prejeto
prazno pismo.

Na dveh pozabljenih kozarcih
rjavijo odtisi ustnic.

*

V tvoji pospravljeni sobi
se naslaja odsotnost;
vgnezdena na stolu
otipava tvoje roke na mizi
in se z dolgiimi pogledi
spogleduje z zidovi.

Na moji ustnici
ugriz daljave.

*

Čas drobtini dneve
v minute.
Težke kot kovček
v predsobi

dolge kot zadnji pogled
na pragu.

Kot plašč na roki
prelomljena
na vsaki minuti
visim.